

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. R., narozený X,
státní příslušnost X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2024 č. j. OAM-1190/DS-D03-D08-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 10. 2024, č. j. OAM-1190/DS-D03-D08-2024, žalovaný rozhodl podle čl. 26 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „*Dublinké nařízení*“) tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) *Dublinkého nařízení* je Bulharská republika. Toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že žalobce byl dne 2. 9. 2024 pro nelegální pobyt na území ČR a byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal dne 26. 8. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Bulharské republice, jež je vázána Nařízením Evropského parlamentu a Rady a žalovaný tak dovodil, že Bulharská republika je odpovědným státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. Byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu, a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. Dne 16. 9. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Bulharská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný se s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, druhý pododstavec zabýval skutečností, zda v případě Bulharské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského, či ponižujícího zacházení. V té souvislosti vycházel z Informace OAMP ze dne 31. 5. 2024 týkající se azylového systému v Bulharské republice a konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Bulharská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharské republice, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharské republiky. Státní moc Bulharské republiky dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Bulharská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Bulharská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. V souvislosti s tvrzeními žalobce o nedůstojných životních podmínkách na území Bulharské republiky žalovaný uvedl, že žalobce tato tvrzení žádnými dokumenty nedoložil. Žalovaný připustil, že si je vědom, že životní podmínky v Bulharské republice jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, nelze však hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standartu, jež by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný špatně vyhodnotil otázku příslušnosti ČR podle Nařízení ve vztahu k otázce mezinárodní ochrany

žalobce. Rozhodnutí dále odporuje smyslu a účelu Nařízení a zasahuje do subjektivních práv žalobce. Žalovaný se dostatečně nevěnoval dopadům a přiměřenosti nuceného vycestování žalobce a ani možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení a své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva zdůvodnil velmi vágně a obecně, čímž se dopustil svévole a zneužití institutu správního uvážení. Žalobce se svým vycestováním do Bulharské republiky zásadně nesouhlasí, neboť by mu tím byla způsobena nevratná újma. Žalobce je přesvědčen, že jsou dány podmínky pro jeho setrvání v České republice a že by Německo mělo převzít odpovědnost za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že chce zůstat v Německu, má zde rodinu a přátele. Uvedl, že správní orgán pochybil, když se touto možností vůbec nezabýval.

3. Žalobce uvedl, že žalovaný nemá povinnost žalobce do Bulharské republiky předat, když čl. 24 odst. 1 Nařízení hovoří pouze o tom, že členský stát může požádat o převzetí osoby zpět. Jde tedy o volbu správního orgánu, a tedy o věc podléhající správnímu uvážení. V případě aplikace správního uvážení pak musí žalovaný předložit všechny úvahy a důkladně vylíčit, jakým způsobem dospěl ke svým závěrům.
4. Žalobce má za to, že nelze přistoupit k jeho předání do Bulharské republiky, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Žalobce poukázal na to, že se Bulharská republika v současné době potýká s vysokým počtem žadatelů o mezinárodní ochranu, pročež je proces předávání žadatelů z ostatních členských států EU značně ztížen. Žalobce v této souvislosti vyjádřil domněnku, že je pravděpodobné, že v Zařízení pro zajištění cizinců stráví nepřiměřeně dlouhou dobu, než bude moci být jeho předání realizováno. To bude mít dle žalobce negativní dopad nejen do jeho základních práv, ale i na jeho duševní zdraví, neboť žalobce v souvislosti se svým zajištěním zažívá značné útrapy.
5. Žalobce dále poukázal na podmínky v azylových centrech. Žalovaný se dle žalobce opírá o zcela obecné informace o tom, jak Bulharská republika jako členský stát EU je svázána předpisy EU a mezinárodními úmluvami, když zatím nebylo vydáno žádné stanovisko, které by negativní situaci v Bulharské republice oficiálně deklarovalo. Žalobce uvedl, že má za to, že jeho žádost nebude v Bulharské republice posouzena řádně, čímž mu bude způsobena újma, navíc bude nucen při svém pobytu snášet nevyhovující podmínky. Dle žalobce je tak jeho přemístění do Bulharské republiky dle čl. 3 odst. 2 Nařízení nepřijatelné.
6. Žalobce má za to, že jsou v jeho případě dány okolnosti pro aplikaci čl. 17 Nařízení ze strany žalovaného. Uvedl, že má z pobytu v Bulharské republice obavy, neboť azylové řízení před správními orgány Bulharské republiky vykazuje řadu nedostatků a současně životní úroveň ve zdejších střediscích je přinejmenším znepokojující. Zároveň má žalobce za to, že by jeho přesun odporoval principu hospodárnosti a efektivit správního řízení, přičemž existence těchto okolností je dle názoru žalobce relevantním důvodem pro zvážení možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s čl. 17 Nařízení. Dle žalobce však žalovaný nejen, že žádnou takovou úvahu neučinil, nýbrž ani nepředložil jakékoliv zdůvodnění svého postupu. S ohledem na to, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a navíc trpí i dalšími vadami, jež je činí nezákonným. S ohledem na vše výše uvedené, navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

III.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce a uvedl, že se podrobně a konkrétně zabýval situací v Bulharské republice. Uvedl také, že sice žalobce namítá údajné nedostatky bulharského azylového systému, tyto své námitky jsou však tvrzeny v obecné rovině, a navíc nejsou ničím podloženy. Žalovaný dále uvedl, že žalobní námitky nijak neprokazují v žalobě obecně namítané vady. Uvedl, že s námitkami žalobce nesouhlasí a plně odkázal na napadené rozhodnutí. S ohledem na to navrhl žalovaný soudu, aby žalobu zamítl.

*IV.**Posouzení věci soudem*

8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.
9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

*V.**Rozhodnutí soudu*

10. Žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 2. 9. 2024 zadržen při nelegálním pobytu v České republice a rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha – Ruzyně, č. j. CPR-45159-12/PŘ-2024-930504 ze dne 4. 9. 2024 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na území České republiky. Porovnáním otisků v systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharské republice. Žalobce při podání vysvětlení dne 4. 9. 2024 uvedl, že ze Sýrie odcestoval do Turecké republiky. Odešel proto, že nechtěl jít na vojnu. Z Turecka se následně dostal do Bulharské republiky. V Bulharsku byl policií zadržen a umístěn do zařízení pro utečence. Poté zde požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce se následně chtěl pomocí pašeráka dostat do Spolkové republiky Německo, ale byl zadržen českou policií. V ČR nemá žádné vazby a je si vědom, že se zde nachází neoprávněně.
12. Jedním z podkladů rozhodnutí je informace Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 31. 5. 2024 Bulharsko, Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Z ní mj. vyplývá, že azylová střediska jsou popisována jako relativně problematická, když zásadním problémem je zde nedostatečná údržba vodovodních systémů a sanitárního vybavení. Žadatelé o mezinárodní ochranu (s výjimkou opakovaných žádostí do posouzení přípustnosti) mají nárok na hmotnou pomoc sestávající z ubytování v azylovém středisku, stravy, sociální pomoci, zdravotního pojištění, péče a psychické péče. Žadatelům není vyplácena žádná finanční pomoc. Žadatelé mají přístup k zdravotní péči, která je poskytována bez rozdílu.
13. Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 1. 10. 2024 rozhodnutí o předání č. j. OAM-1190/DS-D03-D08-2024, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, je Bulharská

republika s tím, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež žalobce napadl projednávanou žalobou.

14. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu, Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. e) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
15. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Bulharské republiky brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení, a to především s odkazem na podmínky azylového řízení.
16. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
17. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení, dle kterých dochází k určení příslušného státu, se jedná o určení příslušného státu za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU. Tím je myšleno, že žadatel doposud nepodal žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal dne 26. 8. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Bulharské republice, jež dne 16. 9. 2024 uznala svoji příslušnost k posouzení této žádosti. V souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Žalovaný se s ohledem na argumentaci žalobce v té souvislosti zabýval otázkou, zda v případě Bulharské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
18. Pokud se týká žalobcem tvrzených systémových nedostatků azylového řízení v Bulharské republice, pak je třeba uvést, že podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharské republice a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Bulharské republiky, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, výše uvedené informace OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho bulharský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu v Bulharské

republiky byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Je pravdou, že životní podmínky v Bulharské republice jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, bulharský azylový systém jistě není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není možné je posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Nedostatky v azylovém řízení musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo porušení čl. 4 [Listiny základních práv Evropské unie](#). Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícím orgánům zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky bulharského azylového systému jsou pouze obecného charakteru, žalobce je nekonkretizoval, a proto jeho tvrzení nejsou způsobilá zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Bulharské republice. Žalovaný se v této souvislosti existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů zabýval v postačujícím rozsahu, přičemž dostačujícími soud shledal i podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že případné nedostatky azylového řízení v Bulharské republice nejsou natolik závažné, aby neumožňovaly žalobcovi předání, neboť pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Bulharské republice nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou. S ohledem na argumentaci žalobce není ani zřejmé, z čeho dovozuje, že jeho případné předání do Bulharské republiky by mu způsobilo závažnou újmu.

19. Další námitka žalobce se týkala nevyužití diskrečních pravomocí dle čl. 17 odst. 1 Nařízení, s tím, že dle žalobce byly v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, jež způsobují značnou nepřiměřenost žalobcova případného předání do Bulharské republiky. Žalovaný ani soud žádné důvody hodné zvláštního zřetele v případě žalobce neshledal, přičemž žalobce sám uvádí pouze důvody, jež se nevymykají těm, jež mají i jiné osoby v obdobném postavení jako žalobce. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
20. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Bulharská republika, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. listopadu 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.